

EYÜP AYGÜN TAYŞIR
Yiten Bir Aşkın Şarkısı

EYÜP AYGÜN TAYŞİR 1979 yılında Kadıköy, İstanbul'da doğdu. *4 Hane 1 Teslim* isimli ilk romanı 2016 yılında yayımlandı. 2017 yılında Hürriyet Kitap Sanat tarafından "Geleceğin 10 Yazarı" listesinde anıldı. İkinci romanı *Tuhaflıklar Fabrikası* 2018 yılında, pozitivist bilim paradigması doğrultusunda bilimsel düşünce üretme ve ampirik araştırma tasarlama konularında bir kılavuz niteliği taşıyan, *Bu Tez Nasıl Bitecek? Lisansüstü Öğrencileri İçin Araştırma Kılavuzu* isimli eseri 2019 yılında, *Sabitâlem Mahallesi* isimli öykü kitabı 2020 yılında yayımlandı. *Sabitâlem Mahallesi*, 2021 yılında Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Burada anılan tüm kitapları İletişim Yayınları etiketiyle çıkmıştır. Marmara Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapmakta ve pozitivist bilimin katı gerçekçiliği ile edebiyatın kurgusal ve büyülu gerçekçilikleri arasında salınarak yaşamaktadır.

İletişim Yayınları 3260 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 580

ISBN-13: 978-975-05-3454-6

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım Bayrakçı

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EYÜP AYGÜN TAYŞİR

Yiten Bir Aşkın Şarkısı

*Bu, dñyanın en basit, âdeta bir cebir muadelesini
hatırlatacak kadar basit bir aşk hikâyesidir.*

– A. H. Tanpınar, Huzur

Yiten Bir Aşkın Şarkısı

Giriş:

*Hayalin turkuaz denizlerinde
Gezindim epeyce yanlış limanlar
Çözdüm nihayet o büyük sırrı
Aşka kılavuzmuş yavru kediler*

Sözler:

*Fora artık yelkenler sevdaya sefer
Boğaz'da işittim rast makamını
Soruyor ne imiş aşta mukadder
Ne imiş söyle aşkın tılsımı?*

Nakarat:

Tenâhenk

Sözler:

*İndirip yelkenleri Kalkedon rıhtımında
Çarşı boyu gezinip anlattım hikâyemi
Gökte kuşak belirdi, sevindik halleluya!
Telsis demek değil mi: "Seviyorum ben seni?"*

Nakarat:

Tenâhenk

Sözler:

*Şimdi ellerindedir Poseidon'un yabası
Ağullar işlemiyor öyle bir kara büyü
Sakla bizi Üsküdar, Marmara sahilleri
Korularında açan bir çift kırmızı gülü*

Nakarat:

Tenâhenk

Sözler:

*Öfke dev bir dalgaymış çekti götürdü dibe
Yunusum biçireyim adın dualarımdır*

Nakarat:

Tenâhenk

Sözler:

*Balık çıkardı beni Halikarnas köyüne
Düşüren kuyulara kendi adımlarımdır*

Nakarat:

Tenâhenk

Sözler:

*O denizsiz şehirde yalnız bir gece yattım
Uyandım yarı canlı bir kanonun içinde*

Köprü:

Bana bir ses lazımdı ve onu böyle buldum

Sözler:

*Hiç kimse iktiğinde rüyalar denizine
Dedi, dört aç gözünü, ezgisine kulak ver
Albatrosun kabrinde ihtiyar gemicinin
Duyarsın yalvarıyor: "Ey sevgilim geri gel"
"Gel de bir sonu olsun bu hazin hikâyenin"*

Nakarat:

Tenâhenk

Giriş

Hayalin turkuaz denizlerinde

Charles'in baş inancı, aynı sınıfı ve çağı paylaştığı insanların çoğuna benzemediğiydi.

(...)

O zaman Charles'in düşüncelerine basit bir züppelik deyip geçmeyin. Onu olduğu gibi görün: Tarihi yenmeye çalışan bir adam. Hem bunun farkında bile değil.

– John Fowles, Fransız Teğmenin Kadını

“Hayalinden daha tatminkâr bir hakikat var olabilir mi?”

Hararetli tartışma sonrası, hoca derse ara verdiğini duyururken Alper'in zihni yine bu soruyla meşguldü. Tartışmanın bu soruyla hiçbir ilgisi yoktu; lakin sanki bu soru zihnini kap bellemiş bir suydu da, bulduğu her çatlaktan sızarak varlığını hatırlatıyordu Alper'e.

Dersliğin ortasına yerleştirilmiş oval masanın bir ucunda, tespihin imamesi misali, hoca oturuyordu; sınıfı ilk terk eden de o oldu. Ardından, masanın çevresine tespihe dizili boncuklar gibi sıralanmış öğrenciler de dağılmaya başladılar. Lakin Alper, önünde ardında bir düğüm varmış da kıvılcımdamasına müsaade etmiyormuşçasına yerinde kaldı. Diğer öğrenciler sigara içmek, çay-kahve almak ya da tuvalete gitmek için derslikten ayrılınca Alper, bakışlarını sınıfta bırakılan kişisel eşyalar üzerinde gezdirdi ve “Ben de çıkayım,” diye düşündü. Kapıya doğru iki adım atmıştı ki vazgeçti; geri döndü ve dersliğin Boğaz'a nazır penceresine yürüdü. Tarihi binanın ahşap çerçevesini iki

eliyle yukarıya iterek camı açtı. Sağanak yağmurun ve rüzgâr-la hışırdayan dalların, yaprakların ahenkli sesi taze havaya eşlik ederek içeri doldu. Dal ve yaprakların arasında bir tavşan gibi hoplaya zıplaya ilerleyen bakışı, sesin kaynağına, Boğaz'ın sularına ulaştı. Bir taka suları patpatlarla yarararak Kanlıca kıyılarına doğru ilerliyordu. Bu görüntü, teybin çalma tuşuna uzanan bir parmak gibi zihnine temas edip Alper'i geçmişe götürdü. Küçüktü, eski evlerindeydiler; annesi Zeynep Hanım bu şarkıyı hem dinliyor hem söylüyor hem de arada sözlerin Bülent Ecevit'in bir şiirinden alındığını öğretiyordu oğluna.

♪ Takalar geçiyor allı yeşilli
Takalar geçiyor dümenleri lâzlı ♪

Martı sesleri Alper'i şimdiye geri getirdi. Teslimi yaklaşan bir final ödevi için Tanpınar'ın *Huzur*'unu okuyordu zoraki. Okumak da denemezdi. Çoğu sayfayı atlıyor, ödevi için işe yarar bulduğu kısımları çekip alıyordu metinden. Kısa, çok kısa bir an, romanı okurken tasavvur ettiği âlemin içinde hissetti kendini; sanki aniden bastıran yağmurdan kaçan Nuran'la Mümtaz'ın önce sesleri sonra da suretleri şu Boğaz yamacında belirecek ve Alper, onları görüp zihnindeki tasavvur ile karşısındaki gerçekliğin benzerliğini kıyaslayacaktı. "Hayalimdekinden de uyuzlardır kesin," diye geçti aklından. Bakışları takayı aşip karşı kıyıda pembe binaya, Sabancı Öğretmenevi'ne ulaştı. Oradan da geçen yıl mezun olduğu fakültesine... Böylece zihninde bir dolu anı canlandı.

Gök gürlledi; yağmuru, esintiyi ve gitgide uzaklaşan taka sesini bir yıldırım aydınlattı. Karşı kıyıda müezzinler korosu bir işaret almışçasına arka arkaya ezan okumaya başladılar. Boğaz'ın üzerinde bir yükselip bir alçalan martular gibi biri inerken diğeri çıkıyor, biri sanki durup dinleniyor, birinin avazı çok öteye gitmiş de diğerlerini oradan yanına çağırıyormuşçasına uzaktan geliyor ve yağmur sesine eklenen bu ilahi kanon, az önce girdiği tartışmada sükûnetini kaybeden Alper'i hem teskin ediyor hem hüzünlendiriyordu. Tartışma esnasında bir

kibrit alevi gibi çakıp parlayan Alper, şimdi o alevi kuvvetli bir nefesle yitirmişçesine durulmuştu. Her tartışma sonrası böyle hissediyordu: Yanık bir kibrit misali kararımı, eğrilmiş ve bütünüyle tükenmiş...

Dersin ikinci bölümü sakın geçti. Ders bitip enstitü binasından dışarı çıkınca, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi başını montunun içine aldı Alper. Lakin birkaç adım atıp yağmurun hepten durduğunu anlayınca kafasını güvenle dışarı çıkardı. Doğa, kurumaya bırakılmış suluboya bir tablo gibi ıslak ve pırlıtlıydı. Bir kuş, önce aralıklı sonra art arda öttü. Okulla Aşiyân Müzesi arasında açıkken bir geçit, kapalıyken bir sınır işlevi gören demir kapının yanından geçerken, Tevfik Fikret'in mezarının civarında birkaç çocuğun koştuğunu işitti. Bir parkta, kum havuzunun etrafında oynuyor gibi tasasızdılar.

Güney Meydan'a yaklaşırken, sanki yönetmen beğenmemiş de sahne yeniden çekiliyormuş gibi, derste girdiği tartışmayı zihninde bir daha yaşıyordu. Zihninde her şey yolundaydı. Karşı tarafı da o konuşturunca her tartışmanın galibi oluyordu insan ama ağzını açtığı anda... "Hayal kırıklığı!" diye düşündü ve bir refleks bir fikrisabit gibi o dize belirdi yine zihninde: "*Hep ayrılık, isteğe erince istek ölür...*" Düşünce, ne yöne sekeceği kestirilemeyen küçük bir top gibi bir başka tarafa zıpladı: "O da bir başka hayal kırıklığı." Lisenin ilk yılında dayısının tavsiye görünümlü zorlamasıyla okuduğu ve hayran olduğu Necip Fazıl'ı annesine övdüğünde işittikleri kendisini safi sersem olarak hissetmesine neden olmuştu. Annesine göre, sözü ile eylemi tutarlı kişileri okumalı ve Nâzım'dan şaşmamalıydı. Zaten kısa bir süre sonra anlamıştı Alper: Dayısı Necip Fazıl'dı, annesi Nâzım Hikmet... Hatta ülke böyleydi: Yarısı Necip Fazıl'dı yarısı Nâzım Hikmet... Alper, isteseler de istemeseler de, her iki yarımın da diğerinden izler taşıdığını, bunun kaçınılmaz olduğunu annesiyle dayısı arasındaki gergin ilişkiyi gözlemleyerek fark etmişti. Peki, kendisi kimdi? Ne taraftaydı? Tüm bunların uzağında biçimlenmek isteyen yeni insandı o. İsteği gerçekleşecek miydi? Bunu kendisi de çok merak ediyordu.

Kuzey Kampüs'e giden servis aracı için sıraya girdi. Herkesin gündemi aynıydı: "Nasıl oldu da her şeye rağmen yine kazandılar? Seçim boyası hile yapabilmek için mi kaldırıldı? Twitter açılmış acaba neden?" "Cengo'dan farkları yok," diye düşündü Alper ve Sözlük'e girip "halk" başlığının altında yazanları gelişigüzel okumaya başladı. Kavramı eleştirenlerin, alaya alanların yazdıklarını beğendi. Sınıftaki tartışmada kendisine karşı argüman olarak dile getirilenlerle uyuşan içerikleri lanetledi.

Lise yıllarından kalma, siyahı epeyce solmuş, dikişleri yer yer sökülmüş ve askısı yıpranmış sırt çantasının fermuarını açıp doğum gününde annesine sipariş edip aldırıldığı Marshall marka kahverengi kulaklığı çıkarıp taktı; evvelki yıllardan birinde babasına aldırıldığı iPod Classic'i kurcalayarak servis aracına doğru ilerledi.

Araç Güney Kampüs'ün ana kapısına doğru turmanırken havadan ve ruh halinden mühlhem bir şarkı düştü zihnine. Şarkıyı listesinde bulup dinlemeye koyuldu. Bob Dylan'ın haylaz bir çocuğu anımsatan sesini duyunca şarkıyı kendisinin söylediğini hayal etti; Bob Dylan olduğunu... Bu iyi geldi, Bob Dylan olmayı hayal etmek...

♪ *Buckets of rain*

Buckets of tears

Got all them buckets comin' out of my ears ♪

Kuzey Kampüs'te servis aracından inen Alper, ne yapacağını planlamamış olduğu gerçeği ile yüzleşti ve çizgi romanları karıştırmak için kütüphaneye gitmeye karar verdi. Yürüdü; yürürken parkasının önünü açtı; müziği susturup kulaklığı boynuna indirdi. Bu haliyle kendini stetoskobu boynunda bir doktora benzetti; Kuzey Meydan'ın ortasındaki cam piramidin yanından geçerken lisans yıllarında bir seminerde dinleyip öğrendiği Osmanlı bimarhanelerinin camdan bir binada hizmet veren modern hali içinde, hastalarına müzikle şifa dağıtan bir doktor olduğunu hayal etti. Hayali, bir çizgi romanın renkli sayfalarına dökülmüş gibi belirdi zihninde. "Şimdi bu gerçek

olsa daha inşaatının ihalesinde bile...” Telefonunu çıkarıp Sözlük’e girdi, “hakikat” başlığının altına “sen hayallerimin katilisin çok geç anladım,” yazdı ve yüzünde mağrur bir gülümsemeyle yoluna devam etti.

“Alper hocam!” Alper adını işitince gayriihtiyarî yanına yöresine baktı ve Hasan’ı gördü. “Dersten mi?” diye sordu Alper’e yaklaşan Hasan. “Aynen! Sen ne yaptın?” “Teze çalışıyorum, kütüphanede de daraldım sigaraya çıktım. Gel bir kahve içelim acil işin yoksa...”

Hasan da Alper gibi Marmara Siyasal çıkışlıydı. Alper’den bir sene evvel mezun olmuştu Hasan ve iki gencin lisans yıllarındaki tanışıklığı göz aşinalığından öteye geçmezdi. Lakin Alper yüksek lisans başvuru sürecinde danıştığı bir hocasının yönlendirmesi ile Hasan’ı bulmuş ve Hasan’ın desteği hazırlık sürecinde Alper’in çok işine yaramıştı. Samimiyetleri böyle ilerlemişti. Şimdi Alper’in almakta olduğu dersleri Hasan bir yıl önce almış olduğundan, denk geldiklerinde ya da Alper başı sıkışıp danıştığında Hasan yine yardımcı oluyordu. Öğretmeyi, paylaşmayı, dayanışmayı seven, öğrettikçe mutlu olan insanlardandı Hasan. Alper, kendisi gibi bencilliğini ve bireyciliğini saklamayan insanlara, Hasan ya da kendi annesi gibi insanların daha bir şevkle yardımcı olmasını eğlenceli buluyordu. “Müslümanın *konvört* etmek istediği gayrimüslime sokulması ile aynı kafa,” diye açıklıyordu zihninde bunu kendisine.

Kahveleri aldıktan sonra boş masa olmadığını fark ettiler ve meydana doğru yürüyüp kütüphanenin önündeki ağaçları çevreleyen banklardan birinin kıyısına iliştiler. Kahvesini yanına bırakıp bir sigara sarmaya başlayan Hasan, “Ne vardı bugün?” diye sordu. “68’den çıktım şimdi,” diye yanıtladı Alper ve dersteki tartışmayı geçen yıl onların da yapmış olabileceğini düşünerek sordu: “Halk kimdir Hasan hocam sence?” Hasan başını hafifçe çevirip akıl sağlığından şüphe duyduğu birine bakar gibi baktı Alper’e. Bir sorun göremeyince sessiz kalıp düşünmeye başladı. Alper hemen bir yanıt alamayınca bu sorunun onlara sorulmamış olduğunu düşündü önce. Akabinde, “Ya da Hasan o hafta dersi kaçırmıştı,” diye geçti aklından.

Hasan, “İşte bir ülkede yaşayanlar,” dedi sardığı sigarayı Alper’e ikram ederken. Alper başıyla tanımı da sigarayı da reddetti. “Vatandaş kim o zaman?” “Yurttaşlık resmî bir hal,” dedi Hasan ve ekledi: “Abi mesela Arap halkı, Türk halkı, Kürt halkı... Böyle...” Alper derste hocanın da sorduğu soruyu sormadan önce, “Sözlük tanımlarımı bırakalım hocam,” dedi. “Sen de Türksün ben de. Toplasak misal ülkedeki bütün Türkleri buraya, sonra sana sorsam sen bu halktan mısın diye, ne dersin?” Hasan derhal yanıt verdi: “Evet derim ne diyeceğim? Aleviyiz oğlum biz, bizden âlâ halk mı var?” Gülmüştü Hasan bunu söylerken. Alper de güldü. “Ben diyemiyorum,” dedi sonra, Hasan’ın sorgulamaksızın kabulüne bozulduğunu belli eden bir tavırla, tersler gibi. “Hoca sormadan önce hiç düşünmemişim bunu... Türküm, vatandaşım da evet ama halktan filan değilim, halkın bir parçası değilim... Derste de böyle dedim linç geldi.” Hasan’ın bakışları ciddileşti. “Ben öyle deyince hoca kuraladı, ‘Neden, nasıl, açalım,’ falan diye... Ben de dedim ki hocam mesela halk ya alkol almaz ya rakı içer, ben rakı sevmem. Halk müzikte kalite aramaz ben ararım. Orada demedim ama halk eğitimsizdir ben değilim abi net yani. Demek ki halkı subjektif bir tanımla, uzak durmaya çalıştıklarım, yaptıklarım yapmadıklarım olarak ele alabilirim. Halk, tıka basa dolu halk otobüsüdür işte...” Hasan güldü. “Ben öyle deyince kızın biri atladı, ‘Sen ekonomik sınıf temelli ayrımcılık yapıyorsun,’ diye. Ama görsen, sanki halkını...” Hasan’ın suratındaki gülümseme baki olsa da bakışı Alper’in argümanını desteklemediğini belli ediyordu. “Ne alaka ya, ben zengin avamdan da hoşlanmıyorum. Halk dediğin bir yığın insan. İçinde faşist var, Yirmi Yedi Mayıs’a devrim diyen var, pilavı elle yiyen var, götünde beş okka bokla gezen var, kokan var, karısını çocuğunu döven var... Ha elbette çok iyi insanlar da var... Bunun da zengini var, fakiri var, bana ne paralarından? Karşıyım abi ben böyle toptancılıklara, hissetmiyorum herhangi bir kalabalığın parçası kendimi, suç mu? ‘Koyunlar’, demek gibi bir genelleme bu. Siyasilerin kendi çıkarı için, kitleyi homojenize etmek için uydurduğu bir *konsept*... İşine gelmiyor ama tabii. Halk olmazsa bunla-

rın tepeden bakan devrimciliği de olmaz, sonra kime sınıf bilinci kazandıracaklar bacak kadar boylarıyla? Gökalp'ten nefret ederler ama bakışları aynı: *Halk bahçe biz bahçıvanız*, diyor hepsi. Değilim lan halk, bireyim ben!" Hasan arkadaşının susmadan konuşmasını ve çocuksu öfkesini komik buluyordu. "Bu okulun helalarında bile böyle kaliteli tartışma var ya ben onun hastasıyım," dedi Hasan. İştiklileri içinde özellikle bir konu rahatsız etmişti yalnız onu. "Hocam Yirmi Yedi Mayıs devrimdir o net! Sonuçta Atatürk devrimlerine bir karşı devrim girişimini sonlandırdı ki arkasından gelen altmış bir anayasası bu ülkenin gördü..." Alper arkadaşının sözünü kesti, "Atatürk mü kalmış abi altmış birde? Ne karşı devrimi, öyle ya da böyle her şey seçimle gelmiş iktidar tarafından yapılıyordu. Latin Amerika'da oldu mu diktatörler darbe yaptı, aynısını burada ordu yapınca devrim... Yok abi öyle yağma. Halk seçmiş getirmiş işte. Halkınızın tercihine saygılı olun o zaman, ağlamayın ordu gelsin darbe yapsın diye..." Alper bir yandan bunları söylerken bir yandan söylediklerini o anda akıl edip tartışma esnasında söyleyememiş olduğu için kendine öfkeleniyordu. "Sana bir şey diyeyim mi?" diye sordu Alper Hasan'a ve yanıt beklemeden devam etti: "İnsan bir başka insanın neden öyle yaptığını, neden öyle söylediğini çok sonra anlar. Anladığı an da anlamadığı anda vermiş ya da vermemiş olduğu tepkiler için pişmanlık duyar. Bunları belki eksik belki abartılı bulur... Lakin artık yapacak bir şey de yoktur. O ânı zihninde yeniden yaşarken söyler ne diyecekse. Yani, aynı anda bir arada olabilmenin tek yolu hayal etmektir bence." "Nasıl?" diye sordu Hasan. Alper hemen hemen aynı düşüncüyü hemen hemen aynı sözlerle tekrar etti. "Eyvallah!" dedi Hasan pek bir şey anlamasa da. "Benim derdim bunlar değil. Abi hadi annem babam, onlardan evvelkiler bir şeylere yaşarken inanmış, şimdi bu onların nostalgisi ama yetmişlerdeki fraksiyonların fikrinin, jargonunun doksanlarda doğmuş insanların ağzında ne işi var? Her ders bunlar... 'Kaliteli tartışma,' diyorsun da ben burayı böyle hayal etmemiştim cidden."

Hasan sigarasından bir nefes aldı; üzerlerine usul usul inen

lacivertte turuncu bir delik açıldı. “Valla ne desek boş, adamlar makarnayla aldı götürdü yine yerel seçimi de işte...” Alper itiraz etti: “Alakası yok; al işte halk. Çare Sarıgül değil Topbaş dedi; böyle uygun gördü. Halkın canı makarna çekti. Kolektif kurtuluş filan yok abi, biz diye bir şey yok, gemisini yürüten kaptan... Ötekiler kazansa ne değişecekti? Değişse kaç günlüğüne değişecekti? Politika dediğin kendi çıkarının peşinde koşanın maskesi... Hayvanlığımızı inkâr ettiğimiz için, hayvani isteklerimizi örtmek için icat etmek zorunda kaldığımız bir maske. İsterse azınlığın, ezilenin haklarını savunsun...” Hasan’ın itirazı netti: “Yok eşeğin siki!” Sonra, rakibini kıştırdığından emin bir satranç oyuncusu sükûnetiyle, “Niye siyaset okudun oğlum sen?” diye sordu, “İşletme filan okusaydın bu kadar bireyciysen.” Alper umursamadı: “Valla abi ben hiç oynamıyorum, samimiyim... Ben müziğimi, basketimi, seksimi, bilgisayar oyunumu, çizgi romanımı, içkimi... Keyfimi ya keyfimi kovalarım. Bir kere geldim şu dünyaya, kimseye zarar vermeden, elimden geliyorsa yardımı da esirgemedim kendi hazzımı maksimize etmekten başka derdim yok. Benim kurtuluşum sevmediklerimden uzakta dev ekranda *yurosıport* izlemek... ‘Halkım için,’ diyen herkesten de kaçırım... Kimsenin bir şeyi değilim ben, kimse de benim bir şeyim değil. Keyfederek yaşarım, ölürüm biter gider...” Alper kısa bir an için sustu. Hasan konuşmanınca tekrar başladı: “Niye siyaset okudum? Puanım ona yettiği için. Ha bir de annem çok istiyordu... Hatta *iibefe* bölünüp bizim bölüm de siyasalda kalınca en çok o sevindi. Diplomaya yeni fakülteyi yazdırdım sırf kadın mutlu olsun diye...” Hasan, “Valla ben iş ararken öteki daha iyi olur dediler diye eskisini istedim, zaten biz mezun olmadan iki-üç ay önce bölünmüştü ya fakülte,” dedi. “İş mi arıyorsun?” diye sordu Alper. Hasan sağ bacağına sol bacağına üzerine yerleştirip sağ ayağını biteviye sallamaya başladı. “İlan kovalıyorum.” İstanbul’dan pek ümidim yok, yakın şehirlerde filan olursa uygun asistanlık ilanı... Bakalım... Torpil filan yok da hocaların tanıdığı hocalar yardımcı olur belki. Ales males iyice yükselttim. Olmadı burada doktora devam.”

Evleri okula çok uzak olduğu için yurttta kalıyordu Hasan; aslen Erzincanlılardı. O doğmadan İstanbul'a göçmüş kalabalık bir ailenin en küçük çocuğuydu. Ablalarının desteğı ile okuyordu. Kahveleri de o ödemişti. Alper utandı bunları hatırlayınca. "Geliyorum hemen," diyerek ayaklandı ve o kalkınca kampüsün köpeklerinden biri, sanki bir maruzatı varmış da uzun süredir lafın bitmesini bekliyormuş gibi usulca Hasan'ın yanına sokuldu.